Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 109. | Нинѣ: Завтра: | гр. | Теод освящ. Н. 7 Св. Отц. | рим. | Вільгель. 6. по Вел. | Субота 16 (28) мая 1892. | Всходъ сонця 4 г. 9 м.; заходъ 7 г. 27 м. Баром. 768 терм. + 25·3° + 6·4°. | Рôкъ II.

Наша суспôльна нужда.

V.

Якъ въ житю поодинокихъ людей такъ и въ житю цѣлыхъ народôвъ суть не лишь хвилѣ, але й довгѣ часы, въ котрыхъ лѣпше бути песімістомъ якъ оптімістомъ, лѣпше видѣти все въ гôршôмъ якъ лѣпшôмъ свѣтлѣ, якъ оно есть въ дѣйстности; кобы лишь при тôмъ не заложити рукъ та не споглядати на все рôвнодушно. Мôгъ бы намъ хтось може зробити закидъ, що мы дивимось на нашѣ вôдносины суспôльнѣ за чорно, бо ось то нашъ нарôдъ мимо всѣлякихъ трудностей все таки поступае на передъ. Мы того не перечемо; поступае, то правда; але намъ ходить о то, якъ вôнъ поступае и длячого такъ поступае, якъ доси. А щобы то пôзнати, не досыть лишь дивити ся на добру сторону, на правый бôкъ, треба ще подивити ся й на лѣвый, бо ажь тогды на певно побачить ся, чи въ роботѣ и краскахъ есть якась гармонія.

Кинувши окомъ на старшѣ нашѣ институціи, не вôдъ рѣчи буде теперь приглянутись и молодшимъ, котрыхъ у насъ па жаль дуже маленько. Въ молодшихъ институціяхъ видимо вже, що правда маленькій поступъ; они представляють намъ наше народне вôдродженье, але то вôдродженье есть ще такъ слабоньке, якъ та новонароджена дитина, о котрôй каже ся, що коли пережие першѣ хвилѣ, то выховае ся на радôсть родичамъ и дожие довгого вѣку. Въ молодшихъ институціяхъ нашихъ есть вже якійсь роздѣлъ працѣ и дрôбку рухливѣйше житє; але й въ нихъ видимо деякѣ такѣ самѣ хибы якъ и въ старшихъ, а котрыхъ причина лежить не де инде лишь знову таки въ нашôй суспôльности.

Абы причину тыхъ хибъ въ молодшихъ институціяхъ а вôдтакъ и цѣлу нашу нужду суспôльну лѣпше зрозумѣти, мусимо трошки вôдступити вôдъ розпочатого ходу гадокъ.

Мы жалуемо ся загально на внутрѣшный роздоръ, на свары и роздробленє силъ. И справедливо. Але спытаймо, чи середъ нетямущои себе суспôльности могло инакше настати? Наша суспôльнôсть, коли вôджила на ново, сама не знала, хто она, чого хоче, куды мае ити; не чула въ собѣ нѣякихъ силъ а хочь може трохи й чула, то не вѣрила въ нихъ та й до нинѣшного дня значна часть ее не вѣрить, а зойшовши разъ на хибну дорогу, не хоче навѣть вѣрити. Ту часть суспôльности — на щастє лишь, що она досыть маленька, — могли бы отямити хиба ажь такѣ подѣѣ, котрѣ поставили бы цѣлый нарôдъ рускій на таке становище, на якôмъ стоять другѣ народы, що вже давно добились майже всѣхъ своихъ правъ. Друга часть нашои суспôльности почула въ собѣ якусь силу и заговорила трохи смѣливѣйше щось про самостôйнôсть и окремѣшнôсть нашого народу, въ котрѣ перша не хотѣла и не хоче вѣрити. Настала рôжниця въ поглядахъ, а зъ нею и той роздоръ, на котрый мы такъ теперь наркаемо. Часть нашои суспôльности не пытала о то, чи самостôйнôсть и окремѣшнôсть нашого народу була бы для него добра, а розбирала й до нинѣ розбирае, чи то може бути, чи нѣ. Декотрѣ люде набравши разъ того переконаня, що то не може бути — не кажемо чи справедливо, чи нѣ, бо того нѣхто не въ силѣ нинѣ вôдгадати; то можна буде сказати хиба по многихъ, хто знае, може ажь по соткахъ лѣтъ — станули безъ цѣли середъ нашого народу и почали навѣть поборювати тыхъ, що мали и мають добру цѣль передъ очами, безъ взгляду на то, чи она дасть ся скоро осягнути чи нѣ. Що на такъ пôдготовленôмъ ґрунтѣ могли вдѣяти и дѣйстно вдѣяли посторонні вплывы, того не потребуемо розказувати; се знае кождый, хочь дрôбку обзнакомленый зъ нашими вôдносинами, дуже добре. Досыть, що середъ нашои суспôльности наставъ роздоръ а зъ початкахъ того роздору почали й пôдноситись молодшѣ институціи. Такъ отже вже въ самôмъ зародку вынесли они деякѣ хибы, котрыхъ причину однакожь треба шукати не въ нихъ а таки въ самôй суспôльности. Передовсѣмъ товариства молодшѣ стали партійными, хочь назывались народными и призначенѣ були для народу, — розумѣесь, такъ, якъ хто той нарôдъ понимавъ и якъ уважавъ за добре, для него робити. Зъ того вышло таке, що почалась робота не въ однôй цѣли а двоякихъ, не въ згодѣ а на злôсть одно другому, хочь на око все нѣбы то робило ся для народу. Такъ вела ся у насъ, а по части ще й веде ся, просвѣтна робота.

2

Надзиратель морскои лѣхтарнѣ.

Оповѣданє Рудольфа Шмідта.

(Дальше.)

Вôнъ завѣвъ насъ на горбикъ, де бувъ слѣдъ, що тамъ давными часами стоявъ замокъ, бо земля була въ чотырохугольникъ вôдзначена и лежали кусні звѣтрѣлои червонои цеглы зъ середновѣчныхъ часôвъ. Зъ вôдси було видко на цѣлый островець; зъ него выставало повно кôнчиковъ и зô всѣхъ боковъ врѣзувалось море а доокола розтягала ся широчезна площа воды, котра въ тихій, ясный день выглядала зъ вôдси въ горы якъ самый синій якъ фіялочки и блыскучій шовкъ. Чоловѣкъ той то бувъ нѣбы король, що показувавъ свою державу, ввѣчливый и спокôйный, показѣ его не вадило то нѣчого, що его держава маленька.

Розмавлявъ свобôдно и легко а зъ его розмовы було добре видко, що вôнъ чоловѣкъ высоко образованый и богато начитавъ ся. Якось случайно нагадавъ щось, що видѣвъ разъ въ якôмсь мѣстѣ надъ Середземнымъ моремъ. Я й не маючи нѣчого бôльше на гадцѣ, сказавъ ему на то, що мене дивуе, що вôнъ хочь въ повнôй силѣ вѣку, не пускаесь вже на море.

— Не маю вже охоты пускати ся на море! — вôдповѣвъ вôнъ а при тôмъ такъ якось дико кинувъ ся, що ажь самъ заразъ почавъ всѣма силами старати ся, абы того не показувати по собѣ, але якось то ему не кончє удавало ся.

Грудь его важко пôдносилась; на лици его насувалась поволи й важко якась чорна якъ бы вôдъ смерти тѣнь. Коли я такъ дививъ ся на него, то ажь тогды спôзнавъ, що то значать тѣ слова въ старôй народнôй пѣсни, що лице чоловѣка може „стати чорне якъ земля".

Лярсъ споглянувъ на мене многозначнымъ окомъ.

Надзиратель морскои лѣхтарнѣ погладивъ ся рукôю по чолѣ, якъ колибъ изъ сну пробудивъ ся. Очевидно стало ему маркотно, що не кончє бувъ чемный.

— Може схочете оглянути морску лѣхтарню? — спытавъ надумавшись инакше.

Мы пôшли мовчки почерезъ густѣ корчѣ въ гору ажь тамъ, де стояла лѣхтарня. На долинѣ пôдъ вежею приличивъ ся Лярсъ чемно. Надзиратель то побачивъ.

— Иди, Лярсъ — каже вôнъ — до кухнѣ, та перекуси тамъ що небудь!

Лярсъ щезъ.

Надзиратель отворивъ дверѣ до вежѣ. Вузонькѣ, стрôмкѣ и крутѣ сходы вели на гору; при ихъ сподѣ бувъ вхôдъ до якоись комôрки.

— Тутъ мешкае мôй помôчникъ — сказавъ надзиратель — его нема теперь дома, поѣхавъ до Копенгаґи. Я самъ въ острова нѣколи не выходжу.

Мы зайшли до якоись вузонькои комôрчины зъ кôлькома глипками[1], въ котрôй серединою въ мурованôмъ стовпѣ, порожнôмъ въ серединѣ, звысавъ приладъ до обертаня. Тутъ стояли столецъ зъ опираломъ, выбитый кôньскою шерстю, стôлъ а на нѣмъ якѣсь записки и табелѣ, и одна шафа.

— Ваги треба въ ночи що двѣ годины пôдтягати — сказавъ надзиратель. — То така служба, що при нѣй треба добре уважати. Може пôдете на гору до лѣхтарнѣ.

Мы вышли вузенькими зелѣзными схôдцями на самъ вершокъ вежѣ, замкненый доокола склянными стѣнами, де посерединѣ стояла лѣхтарня зъ своимъ приладомъ сочковымъ. Зъ надворку була доокола вузенька ґалерійка, обведена кôнчастыми штабками зъ зелѣза. Пôдъ стелею, зъ того боку, де его не могла засягнути лѣхтарня, бувъ прибитый орелъ морскій зъ величезными розложеными крылами. По однôй сторонѣ стоявъ маленькій стôлъ, на котрôмъ лежало кôлька книжокъ въ полотнянôмъ переплетѣ.

[1] Глипка, затылне вôконце, котрымъ можна куды выглянути.

Въ мѣру того однакожъ якъ наша суспôльнôсть опамятувала ся и видѣла ясно добру цѣль т. є. народну самостôйнôсть и окремѣшнôсть, передъ собою безъ взгляду на то, чи й коли дасть ся та цѣль осягнути, почали тî институціи, що держались тои правдиво народнои засады, розвивати ся чимъ разъ борше и красше. Але ось станула нова перешкода. Замѣсть будувати дальше народный будынокъ, треба было починати на ново, бо то, що доси выбудовано, показалось не то нетревале, але навѣть въ своихъ основахъ небезпечне и шкôдливе для народнои роботы. Розбита и не пôдготовлена суспôльнôсть доставляла мало силъ, а роботы было повно на всѣхъ поляхъ; тожь выйшло зъ того таке, що й декотрî молодшî институціи не могли держатись точно роздѣлу працѣ а взялись до неи въ кôлькохъ напрямахъ наразъ.

Рада державна.

На засѣданю Палаты пословъ въ середу, вôдчитано петицію Выдѣлу краевого въ Трієстѣ, о заложенє италіяньского университету або бодай италіяньского выдѣлу правничого.

Опôсля вела ся дальше дебата валютова. Промавлявъ пос. Штайнвендеръ и полемізувавъ зъ Люеґеромъ и Найвіртомъ та заявивъ, що вôнъ и єго приятелѣ политичнû выступлять рѣшучо противъ всякихъ змагань введеня до закона постановы що до речиниця, коли мае ся выплачувати готôвка. — Пос. Менґеръ доказувавъ, що цѣлый нашъ оборотъ грошевый спочивае на непевныхъ пôдставахъ, а выходячи зъ вôдси шкода перевысшае о богато міліоновъ кошты управильненя валюты. Бесѣдникъ высказавъ ся рѣшучо за предкладаною реляцією, котра не приносить шкоды бѣднѣйшимъ верствамъ. — Пос. Зісъ въ довшôй промовѣ дôйшовъ до того, що не можна заводити золотои валюты, доки не мае ся золота. Зъ тои причины предкладавъ вôнъ, щобы Палата вôдкинула проекты правительства и поручила лишь міністрови закупити золото. — Міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ вôдповѣдавъ Зісови, а звернувшись противъ єго замѣтôвъ що до вôйны, сказавъ: „Нинѣ, Богу дякувати, нема чого побоюватись, щобы та справа мала статись практичною, а колибъ колись въ будучности мало прийти до вôйны, то призбиране средствъ грошевыхъ буде мусѣло бути такъ велике, що жадна держава не може нинѣ мати и понятя, якъ уложать ся тогды єѣ фінансы". — Дальше промавлявъ пос. Вашатый, але вôдступавъ вôдъ рѣчи и говоривъ бôльше о тридержавнôмъ союзѣ.

Пôдъ конець дебаты поставивъ пос. Яворскій внесенє, щобы предложеня валютовû передати окремôй комісіи, зложенôй зъ 48 членôвъ, котру треба выбрати зъ цѣлои Палаты. Пос. Пленеръ поставивъ знову внесенє, щобы предложеня передати комісіи буджетовôй, котру бы ще скрѣпити маючими выбрати ся 12 членами. При голосованю упало внесенє Пленера а удержалось внесенє п. Яворского.

Въ Колѣ польскôмъ вôдбувалась вчера нарада надъ справою непризволеня ческимъ „Соколамъ" зниженои цѣны за ѣзду зелѣзницями державными до Львова. Ухвалено выслати депутацію до ґр. Таффого. Зачувати, що въ сѣй справѣ мають Молодочехи поставити якусь интерпеляцію. — Пос. Плажекъ реферувавъ въ справѣ закона будôвельного и заявивъ, що сей законъ спеціяльно для Галичины годѣ приняти. Особливоже постановы сего закона що до кваліфікацій були бы въ меншихъ мѣстахъ галицкихъ не до переведеня. Дебата вела ся вôдтакъ надъ тымъ, чи вже при ґенеральнôй дебатѣ, чи ажь при спеціяльнôй треба зажадати вôдосланя сего закона назадъ до комісіѣ. — Пос. о. Копыціньскій поставивъ умотивоване внесенє, щобы старати ся недопустити до пôдвысшеня тарифъ перевозовыхъ на зелѣзницяхъ, а также домагаєся, щобы теперѣшнû тарифы зелѣзниць державныхъ заведено вôдъ 1 червня и на давнôй зелѣзници Кароля-Людвика, та щобы знесено упривилеґіоване перевозу россійского збôжа.

Переглядъ политичный.

N. fr. Presse донотить, що предсѣдателемъ комісіѣ для управильненя валюты мае стати пос. Яворскій.

Gaz. Nar. доносить, що бар. Ив. Капрі, посолъ зъ бôльшои посѣлости округа коломыйского, котрого выбрано такожь до буковиньского сойму, буде имовѣрно выбраный членомъ буковиньского Выдѣлу краевого. Въ наслѣдокъ того зложить бар. Капрі свôй галицкій мандатъ до сойму и незадовго будуть розписанû новû выборы зъ бôльшои посѣлости въ округѣ коломыйскôмъ.

Пôсля черновецкои Gaz. Pol. завôзвали Русины пос. Волляна а вôрменьско-польскій таборъ пос. Стефановича, щобы они выступили зъ клюбу Гогенварта.

Приѣздъ царя въ гостину до нѣмецкого цѣсаря стае чимъ разъ имовѣрнѣйшій. Въ Берлинѣ, якъ вже звѣстно перебувае командантъ головнои кватиры царскои ґен. Ріхеръ а теперь розôйшлась вѣсть, що царь мае прѣхати вже вô второкъ насамперѣдъ до нѣмецкого порту въ Кіль а зъ вôдси поѣде до Берлина.

Pol. Corr. довѣдуе ся, що амбасадоръ Нелидовъ не верне вже до Константинополя на давну свою посаду а одержить здае ся посаду амбасадора у Вѣдни. — Питане лишь чи правительство австрійске на то згодить ся.

Новинки.

Львôвъ дня 27 Мая.

— **Вôдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ Намѣстникови Моравы, Германови Лєблеви, ордеръ зелѣзнои короны першои клясы.

— **Именованя.** Є. Вел. Цѣсарь именувавъ презеса окружного суду въ Сяноку, Франц. Желеского, віцепрезидентомъ высшого суду краевого въ Краковѣ. — П. Міністеръ просвѣты именувавъ звычайного професора политехніки у Львовѣ, Романа барона Ґостковского, членомъ комісіѣ для другого испыту державного въ обсягу инжінеріѣ фаховои на тôйже политехніцѣ. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала сталыми учителями и учительками: Іосифа Зайховского учителемъ при школѣ народнôй въ Баричцѣ; Ангелину Шосткевичôвну при школѣ народ. въ Неголовичахъ; Кароля Лєґа при школѣ народ. въ Костеневѣ; Вячеслава Бачиньского при школѣ народ. въ Перегноєвѣ; Андрѣя Савицкого при школѣ народн. въ Живачовѣ; Миколу Вorобля молодшимъ учит. при 4-кляс. школѣ въ Обертинѣ; Мих. Мопа управителемъ 2-кляс. школы въ Ременовѣ; Зенона Ґржицкого учителемъ при народн. школѣ въ Островчику.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** на засѣданю зъ дня 23 мая с. р. ухвалила: выразити подяку и признанє п. Болеславови Радванъ-Стецкому, дѣдичови Гребенова, за єго жертволюбнôсть въ хосенъ гребенôвскои школы; затвердити выбôръ Якова Енглера въ Пистиня на репрезентанта моисеєвои религіѣ въ окружнôй Радѣ шкôльнôй въ Косовѣ; системізувати по однôй посадѣ катихитôвъ греко- и римо-католицкихъ для женьскои школи выдѣловои, по при истнуючихъ вже такихъ посадахъ для двохъ школъ народнихъ мужескихъ въ Коломыи; приняти до вѣдомости справоздане краевого инспектора въ люстраціѣ мужескои семинаріѣ учительскои у Львовѣ и затвердити єго внесеня.

— **На честь Є. Выс. Найдост. Архікн. Альбрехта** вôдбувъ ся вô второкъ обѣдъ у Є. Ексц. П. Намѣстника,

---

Лѣхтарня, бачите, то моя комната до науки — сказавъ надзиратель поясняючи. — Я тутъ въ день цѣлый часъ пересиджую.

Я глянувъ по хребтахъ книжокъ. Були то анґлійскû поезіи и то самû такû, що то представляють все яскраво и въ чорныхъ краскахъ. На столѣ лежала розложена книжка писателя Джорджа Краббого, що то такъ описуе житє мореплавцѣвъ, що ажь лякъ бере читати.

Надзиратель принѣсъ зъ долины зъ шафы вина и тѣсточокъ. Наливши чарки, взявъ одну и торкнувъ нею объ другу та напивъ ся до мене „на привѣтъ".

Вино было знамените; здавалось, якъ бы запахъ вôдъ него рознѣсъ ся вôдъ разу по цѣлôмъ сѣмъ мѣсци.

— Вы певно самû привезли собѣ сего вина? — вôдозвавъ ся я.

— Самъ, — вôдповѣвъ вôнъ понуро.

На єго лици насунулась знову та чорна тѣнь якъ бы вôдъ смерти и знову доглянувъ я, якъ то лице чоловѣка може „стати чорне якъ земля". Настала страшна перерва.

— Видите, якъ онтамъ въ глубинѣ фіорду червонѣють ся дахи? То Фіордбі — сказавъ надзиратель и показавъ на мѣсто. Очевидно налякавъ ся знову, що не конче бувъ чемный.

Абы завести якусь веселѣйшу розмову, пôдхопивъ я сей предметъ розмовы и почавъ розказувати всѣляку всячину про Фіордбі, якъ то оно змагае до того, щобы стати купелевымъ мѣсцемъ, якъ жиють собѣ въ нѣмъ люде, про капітана и єго брыся. Люде, що жиють на самотѣ, не можуть затаити въ собѣ охоты послухати, що дѣють другû, тожь и вôнъ задуманый слухавъ зъ иронічною цѣкавостію мого оповѣданя. Наконець згадавъ я про слова старои повагы въ Фіордбі, котрû дали причину, що я такъ неподѣвано загостивъ до него.

— Якусь цѣль! — вôдозвавъ ся вôнъ якимсь особливымъ голосомъ.

Повна гадокъ иронія набрала въ єго лици якогось ще острѣйшого, ще глумливѣйшого выразу, хочь рôвночасно зменшила єго неподѣвано якась сумовитôсть, що насунулась на него.

— Отъ и сей мавъ такожъ якусь цѣль! — говоривъ вôнъ дальше, та показавъ на прибитого орла, зводячи якось тяжко и поволи очи въ гору.

Настала нова перерва.

Надзиратель наливъ знову до чарокъ, а вôдтакъ ставъ говорити:

— Першои ночи, коли я лише що тутъ наставъ, лютилась страшна буря, така буря, що ажь вежа трясла ся а ваги въ стовпѣ ажь били ся объ стѣны. Море выглядало въ синявôмъ свѣтлѣ крутыхъ блыскавокъ якъ якась безконечно велика посудина зъ кипячою смолою. Отже тои першои моєѣ бурливои ночи надлетѣвъ вôнъ, якъ то каже ся въ старôй пѣсни „зъ свистомъ и шумомъ", привабленый свѣтломъ лѣхтарнѣ та вдаривъ такъ сильно собою, що ажь вбивъ ся на зелѣзо въ кратахъ. Рано заставъ я єго ось такъ зъ розпятыми крылами, якъ єго теперь онтамъ видите.

Море пôдъ нами было таке спокôйне; при свѣтлѣ пополудневого сонця ставало оно зъ кождою хвилею темнѣйше. Коли было дивити ся зъ вôдсы зъ горы, то ледви що видко было, якъ порушались на нѣмъ филѣ, а тамъ дальше противъ землѣ видко лишь было якъ бы безодню перерывали лишь довгû зовсѣмъ спокôйнû ясно-синû смуги. Далекû лѣсы на кôнци фіорду выступали въ такъ выразныхъ чертахъ, що можна было кождый вершокъ дерева окремо розпôзнати, хочь понадъ ихъ темною глубиною налягло было якесь осѣнюче ихъ золотаве свѣтло. Вино въ чаркахъ выглядало въ спокôйнôмъ свѣтлѣ якъ розтопленый, жарѣючій бурштинъ.

— Ба, въ такôй хвили то що иншого. Теперь море красне — таке красне, що ажь надить, — вôдповѣвъ надзиратель морскои лѣхтарнѣ, на гадку, котрои я не высказавъ. — Гмъ.... якусь цѣль!

Я ставъ перевертати якусь книжку и запримѣтивъ, що поезіи въ нѣй, то якûсь такû сумнû та поважнû.

въ котрôмъ взяло участь 25 осôбъ найвысшихъ достойниковъ цивільныхъ и войсковыхъ. Пôдчасъ обѣду приградала войскова музика пôдъ управою п. Ролля. По обѣдѣ выѣхавъ Найдостойнѣйшій Архікнязь въ товариствѣ Найдост. Архікнязя Леопольда Сальватора на головный дворець, де переночувавъ въ вагонѣ а раннымъ поѣздомъ въ середу выѣхавъ до Перемышля.

— О подорожи Є. Выс. Найдост. Архікнязя Альбрехта доносять такѝ подробицѣ: Дня 21 с. м. о 8-ой рано задержавъ ся Найдост. Архікнязь въ переѣздѣ зъ Ярослава до Равы рускои, на стаціи въ Горинци, де Єго повитавъ кн. Л. Пониньскій та представивъ мѣсцевого священика и начальника громады. Є. Высокôсть зайшовъ опôсля до мешканя кн. Пониньского, а тымчасомъ на стаціи зôбралось множество народу и шкôльнѝ дѣти. Найдост. Архікнязь обдарувавъ щедро одного старого вояка и выѣхавъ умыснымъ поѣздомъ до Равы, де прибувъ разомъ въ свитою о 10 год. 20 мін. передъ полуднемъ повитаный ц. к. Старостомъ Шумляньскимъ и новнымъ Выдѣломъ Рады повѣтовои пôдъ проводомъ маршалка. О 12 год. обѣдавъ Є. Высокôсть у ц к. старосты, а о 3-ôй выѣхавъ до Угнова, де оглянувъ касарню жандармеріѣ и выразивъ Своє вдоволенє, а вôдтакъ о 6-ôй вечеромъ повернувъ до Равы. Другого дня рано по службѣ Божôй въ костелѣ оо. Реформатôвъ выѣхавъ Є. Высокôсть на Маґерôвъ и Немирôвъ до Грушева. Въ Маґеровѣ вступивъ Є. Высокôсть до лат. пароха кс. Торчиньского а по пôвгодиннôмъ вôдпочинку пустивъ ся въ дальшу дорогу.

— Новѝ уряды почтовѝ. Зъ днемъ 1 червня 1892 р. вôйдуть въ житє слѣдуючѝ новѝ уряды почтовѝ: ц. к. урядъ почтовый и телеґрафічный въ мѣсцевости Долина, повѣту чесанôвского, а до него прилученѝ будуть громады и обшары дворскѝ: Долина и Руда рожанецка въ Фолюшомъ, Жуками, Оверомъ и Пилами; урядъ той буде полученый зъ ц. к. урядомъ почтовымъ въ Чесановѣ за посередництвомъ одноразовои пôсланчои ѣзды денно. Ц. к. урядъ почтовый въ Лятачи, повѣту залѣщицкого, въ округомъ доручуваня громадъ: Лятачь въ Бѣдинцями, Хмелева, Дрогичôвка въ Глубокою, Сверкôвцѣ и обшаръ дворскій Шутроминцѣ. Урядъ той буде полученый зъ почтовымъ урядомъ въ Яловци за посередництвомъ денної одноразовои ѣзды пôсланчои.

— Посолъ Юліянъ Романчукъ подужавъ уже на стôлько, що въ дому выходить на свѣжій воздухъ. Оногды переѣхавъ ся фіякромъ по кôлькохъ здоровѣйшихъ улицяхъ Львова.

— Въ Мысловѣ коло Калуша, повстало заходами мѣсцевого учителя п. Павла Посацкого товариство „Власна помôчь“. Дня 8 с. м. вôдбули ся загальнѝ зборы сего товариства, на котрыхъ выбрано до завѣдуючои рады: п. Павла Посацкого на предсѣдателя; заступникомъ предсѣдателя Романа Двундву, старшого брата, дяка и господаря; касіеромъ Олексу Мелника и Романа Двундву молодшого, господарѣвъ; секретаремъ Михайла Мелника, господаря, а заступниками радныхъ Костя Винтоновича и Ивана Валнюка. До комісіѣ контрольной выбрано: Франца Ґедлічка ц. к. лѣсничого камерального въ Рипянки, Олексу Дирова, емер. учителя въ Мыслова, Михайла Юркова, господаря и писаря громадского въ Мыслова.

— Выдѣлъ „Львôвского Бояна“ повѣдомляє своихъ членôвъ, що слѣдуюча проба хору мѣшаного вôдбуде ся въ суботу дня 28 мая о годинѣ 7-ôй вечеромъ.

— Еміґраційный рухъ въ Калущинѣ. До недавна еміґрували до Америки зъ Калущины лише жиды кравцѣ, котрыхъ въ самôмъ Новôмъ Йорку має бути около 50. Вôдтакъ почали пускатись до Америки Нѣмцѣ-кольоністы зъ Ляндестрай, именно до Манітобы и Ассінібои, а передъ рокомъ пустило ся вже до Америки на „звѣды“ двохъ чи трохъ селянъ зъ Небылова въ тѝ самѝ стороны. Оденъ зъ нихъ, Иванъ Пилипôвъ, вернувъ передъ кôлькома мѣсяцями до Небылова, та ставъ чудеса розповѣдати о американьскôмъ раю, а селяне гуртомъ, бо около 40 осôбъ, попродавши свои ґрунты, задумали пустити ся до Америки. Нинѣ, були бы они може вже далеко, колибъ не калуска жандармерія, що перебила пляны еміґрантôвъ и самого Ивана Пилипового засадила до Ивановои хаты за всѣлякѝ нечестнѝ дѣла, мѣжь иншими й зате, що вôнъ повыциганювавъ вôдъ дурныхъ еміґрантôвъ по 10 зр. „порукавичного“ мовлявъ, а до того упало на него погане пôдозрѣнє, що его выславъ якійсь заграничный аґентъ, котрый по вадовицкôмъ процесѣ боить ся показати носа до Австріѣ. Слѣдство судове веде ся. Зъ тыхъ сторôнъ, куды Пилипôвъ хотѣвъ завезти Небылôвцѣвъ, доходять письма вôдъ тамошныхъ Нѣмцѣвъ, що то вывандрували зъ Калущины, абы люде не давали ся на пôдмову, бо тамъ нужда, кліматъ дуже острый а за роботою и розбивай ся, такъ не дôстанешь!

— Крадежѣ. Въ Кротошинѣ коло Винникъ вываживъ якійсь злодѣй вôкно и покравъ сплячôй въ комнатѣ Єлисаветѣ Ю. 97 зр. готôвкою, плащь и суквѣ вартости 50 зр. Львôвска поліція єсть вже на слѣдѣ злодѣя.— Въ Угновѣ украли невыслѣдженѝ доси злодѣѣ минувшои ночи на шкоду Берля Зака дорогоцѣнности вартости кôлька тысячѣвъ. Злодѣѣ розбили скриню и забрали зъ неи перлы, золотѝ ковтки, столове срѣбло, срѣбнѝ лѣхтарѣ и т. д.

— Четверта жертва убійника Шнайдера. Якъ собѣ нашѝ читателѣ пригадують, кинувъ вѣденьскій процесъ противъ убійника дѣвчатъ Шнайдера и его жѣнки сильне пôдозрѣнє, що вôнъ убивъ ще й четверту дѣвчину, однакожь мимо всякого слѣдженя, не можна було вôдшукати тои дѣвчины нѣ живои, нѣ єѣ трупа. Ажь ось теперь знайшли дѣти въ лѣску коло Асперигофенъ недалеко Вѣдня сильно зôпсованого трупа якоись дѣвчины и єсть оправдане пôдозрѣнє, що то четверта жертва убійниковъ дѣвчатъ.

† Посмертнѝ вѣсти.

Померли: Въ Сяноку Теофиль Левицкій, нотарь тамже въ 68-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна єму память! — Въ Городку померъ Генрихъ Долива Фльоренцкій, радникъ суду краєвого и начальникъ суду повѣтового въ Городку въ 70-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна єму память! — Въ Новôмъ Йорку померъ славный американьскій міліонеръ Вѣліямъ Вандербільтъ.

Въ справѣ „Днѣстра.“

Комітетъ основателѣвъ товариства взаимныхъ убезпеченъ „Днѣстеръ“ у вôдповѣди на численнѝ запытаня повѣдомляє отсимъ интересованыхъ:

1. Всѣ поданя о наданє посадъ и аґентуръ нотує комітетъ въ особнôмъ выказѣ и въ своѣмъ часѣ передасть ихъ Радѣ надзираючôй а взглядно Дирекціи „Днѣстра“ до порѣшеня.

2. Комітетъ приймає на фондъ основный удѣлы такожь въ цѣнныхъ паперахъ пôсля щоденного курсу. Евентуальна рôзниця мае бути доплачена, взглядно звернена, вкладаючому.

3. Товариство „Днѣстеръ“ розпôчне свою дѣяльнôсть и приймати буде убезпеченя доперва по уконституованю и установленю аґенцій, що ажь по 29 червня буде могло наступити.

4. Тымчасовѝ квіты на вкладки до фонду основного высылає комітетъ заразъ по одержаню грошей. Посылки грошевѝ чекомъ почтовои щадницѣ достає Комітетъ доперва пятого дня, тому експедиціи тымчасовыхъ квітôвъ на такѝ пересылки спôзнюють ся о кôлька днѣвъ. Хто бы до сего часу на высланѝ грошѣ не одержавъ ще квіту, зволить повѣдомити о тôмъ Комітетъ зъ поданємъ дня, коли выславъ.

При сѣй нагодѣ просимо о прискорене посылокъ грошевыхъ на фондъ основный, бо часъ предложеня его ц. к. властямъ вже недалекій.

Львôвъ 24 н. ст. мая 1892.

Комітетъ основателѣвъ „Днѣстра“.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Берлинъ 27 мая. Старшій бурмістръ Форкенбекъ померъ вчера по полудни нагло на ударъ.

Копенгаґа 27 мая. Торжество золотого весѣля королевскои пары вôдбуло ся вчера середъ ентузіястичныхъ овацій жителѣвъ мѣста. Досвѣта вôдбули ся спѣвы передъ королевскою палатою, а коли король зъ родиною показали ся на бальконѣ, повитано ихъ грôмкими окликами. Вôдтакъ вôдбуло ся богослуженє, походъ черезъ тріюмфальнѝ ворота, де короля повитавъ старшій президентъ мѣста, а король дякувавъ єму за сердечну участь мѣста.

Копенгаґа 27 мая. National-Titende доносить, що царь выѣде въ суботу до Кіль въ Нѣмеччинѣ.

Римъ 27 мая. Міністеръ Джолітті боронивъ въ парляментѣ проґраму правительства и що до политики заграничнои заявивъ, що межи правительствомъ а краємъ не може бути нѣякои незгоды. Правительство, котре хотѣло бы нарушити межинароднѝ умовы, було бы негôдне краю. Наконець предложено такій перядокъ дневный: „Палата застерѣгаючи собѣ свôй судъ въ конкретныхъ внесеняхъ правительства ажь до хвилѣ коли они будуть предложенѝ, переходить надъ сею справою до порядку дневного“. Внесенє се принято 169 голосами противъ 160; 38 послôвъ здержалось вôдъ голосованя.

Лондонъ 27 мая. Коли Льордъ Сальсбері ѣхавъ вчера до уряду заграничного сполошились конѣ и вивернули вôзъ. Сальсбері потовкъ ся сильно, але нѣчого єму не стало ся; вставъ и пôшовъ пѣшки дальше.

Курсъ львôвскій

зъ дня 17 мая 1892.

	платять вр.	кр.	жадають вр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	333	—	337	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнѝ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	90	101	60
„ „ 5% выльос. въ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѝ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	58	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	53	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемнів. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	93	60	94	30
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. зъ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	—	24	—
„ Станіславова	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	75	18	25
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	—	12	40
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	60	5	70
Рубель паперовый	1	25¾	1	27¾
100 марокъ нѣмецкихъ	58	30	58	90

— Ба, але въ нихъ есть здорове зерно, єсть гадка! — вôдповѣвъ вôнъ.— Декотрѝ зъ тыхъ поезій читаю я що дня, хочь знаю ихъ вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ на память.

— Якъ може такій чоловѣкъ, якъ вы, выдержати на сѣмъ нужденнôмъ островѣ? — вырвалось менѣ мимо волѣ. — Я заразъ жалувавъ, що таке сказавъ.

И знову така сама повна гадокъ иронія, котру ослаблявъ глубокій смутокъ.

— Може бути, що и менѣ колись въ житю такъ повело ся якъ отсему тутъ.

Вôнъ показавъ на прибитого въ горѣ орла.

Знову настала перерва.

— То вы завтра вôдъѣзджаєте? — спытавъ вôнъ опôсля.

Я сказавъ, що вôдъѣзджаю.

Вôнъ призадумавъ ся на хвильку.

— Часомъ — вôдозвавъ ся вôнъ вôдтакъ — бере чоловѣка зъ якоюсь непонятною силою охота говорити о собѣ самôмъ. Чоловѣкъ вже знає наперѣдъ, що має говорити, бо то старѝ рѣчи, а все таки щось єго прище разъ розказувати. — Коли цѣкавѝ послухати, то розкажу вамъ охотно, якъ то я ставъ надзирателемъ морскои лѣхтарнѣ на Клінтѣ.

Вôнъ наливъ знову до чарокъ.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Крехоѕецкій

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Лепґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжость, въ найкоротшôмъ часѣ устороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Лепґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. войсковû школы

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мін и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

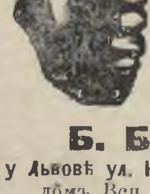
Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 К°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорняхъ.

Штучнû 73

зубы и щоки

пôсля найновѣйшого систему американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ такожь всякû направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты спорудждае ателіе дентистично технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.

дôмъ Всп. п. Штроменґера.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.